

Rapport

Datum: 15 september 1998
Rapportnummer: 1998/383

Klacht

Op 9 juli 1997 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van L. te Bloemendaal, ingediend door C. te Leiden, met een klacht over een gedraging van Gak Nederland BV, districtskantoor Alkmaar. Na overleg over de inhoud van de klacht en nadat verzoekster op 17 oktober 1997 nadere informatie had verschaft, werd naar deze gedraging een onderzoek ingesteld. De gedraging wordt aangemerkt als een gedraging van het Landelijk instituut sociale verzekeringen te Amsterdam. Op grond van de namens verzoekster verstrekte gegevens werd de klacht als volgt geformuleerd:

Verzoekster klaagt erover dat Gak Nederland BV, districtskantoor Alkmaar, haar onvoldoende heeft begeleid gedurende de periode waarin één van haar werknemers op arbeidstherapeutische basis werkzaam was. Haar klacht betreft vooral de gang van zaken rond de herbeoordeling van de arbeidsongeschiktheid van betrokkene per 19 april 1995. Verzoekster klaagt er met name over dat Gak Nederland BV:

1. onvoldoende informatie heeft verstrekt over de positie van verzoekster als werkgever daarbij;
2. de werkplek van de betreffende werknemer tijdens de arbeidstherapie niet heeft bezocht en de betreffende periode niet heeft geëvalueerd.

Achtergrond

Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (Wet van 18 februari 1966, Stb. 84, zoals deze gold tot 1 januari 1998) Artikel 2a:

"Bij een besluit ingevolge deze wet dat betrekking heeft op het al dan niet bestaan of voortbestaan dan wel de mate van arbeidsongeschiktheid is belanghebbende degene op wiens aanspraken het besluit betrekking heeft."

Onderzoek

In het kader van het onderzoek werd het Landelijk instituut sociale verzekeringen (hierna: het Lisv) verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Tevens werd het Lisv een aantal specifieke vragen gesteld. Vervolgens werd verzoekster in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren. Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. Het Landelijk instituut sociale verzekeringen berichtte dat het verslag hem geen aanleiding gaf tot het maken van opmerkingen. Verzoekster gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Bevindingen

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

1. Feiten 1.1. Per 21 februari 1992 ontving de heer B., een werknemer van verzoekster, een WAO-uitkering van het Gak Nederland BV, districtskantoor Alkmaar, (hierna te noemen: het Gak) op basis van een arbeidsongeschiktheidspercentage van 80 tot 100%. De heer B. verrichtte vanaf 1 juni 1992 tot 1 juli 1996 - met tussenpozen waarin hij niet in staat was tot werken - werkzaamheden bij verzoekster, gedurende bepaalde perioden op therapeutische basis, en gedurende andere perioden tegen een loonwaarde. Met ingang van 1 juli 1996 werd het dienstverband tussen de heer B. en verzoekster beëindigd.

1.2. Per 1 mei 1994 werd de heer B. door het Gak arbeidsongeschikt verklaard voor 65 tot 80%. Vanaf 28 december 1994 werd de heer B. door het Gak weer voor 80 tot 100% arbeidsongeschikt geacht. Per 19 april 1995 werd de heer B. opnieuw voor 65 tot 80% arbeidsongeschikt beschouwd. Met ingang van 27 maart 1996 achtte het Gak de heer B. weer volledig arbeidsongeschikt.

1.3. Verzoekster berichtte het Gak bij brief van 20 januari 1997 onder meer het volgende: "Wanneer wij dit ziektegeval (...) vanaf de eerste dag van ziekte tot heden doorlopen dan moeten wij constateren dat dit niet de schoonheidsprijs van uw kant verdient en een hoop narigheid voorkomen had kunnen worden. Gelet hierbij op *tijdigheid, zorgvuldigheid, betrokkenheid, gevolgde procedures, duidelijkheid*, noem maar op. Wij zijn van mening dat wij door een dergelijk handelen 'op het verkeerde been zijn gezet'. Zoals voor ons bedrijf (...) te doen gebruikelijk is, stellen wij ons zeer sociaal en loyaal op naar onze werknemers. Zo ook naar de heer B., zoals overduidelijk uit onze opstelling en gedrag mag blijken. Van uw kant hebben wij geen enkele ondersteuning gekregen, hetgeen vooral in deze tijd van een organisatie als de uwe verwacht mag worden. Op geen enkele manier zijn wij gewezen op de valkuilen van de wetsuitvoering (malus-regeling, verlaging wao nabeta-ling etc.) cq geattendeerd op mogelijke consequenties (bijv. in financieel opzicht.). Ook is nimmer de periode dat de heer B. op arbeids-therapeutische basis heeft gewerkt op deugdelijke wijze en conform de richtlijnen geëvalueerd. Nimmer is een arbeidsdeskundige op de werkplek geweest om een dergelijke evaluatie samen met werknemer en werkgever te bespreken met als doel een reële loonwaarde vast te stellen. Wij krijgen nu wederom bevestigd dat ook nu weer het GAK alleen op de stoel zit van de werknemer. Onderstaand geven wij in chronologische volgorde het verloop van deze casus aan. Daar waar zaken niet correct zijn verlopen geven wij een toelichting. · Datum indiensttreding 1 november 1989 als full-time projectleider. · Geen lichamelijke of psychische beperkingen, belanghebbende heeft normaal gefunctioneerd. · 21 februari 1991 ziek geworden (100%) 21 februari 1992 1e wao dag (80-100% arbeidsongeschikt) Op de wao-uitkering van 70% wordt een extra suppletie verstrekt (toegekend tot 20 februari 1993) · De wao-uitkering wordt via de werkgever betaalbaar gesteld. Werkgever vult aan tot 100% · **Na een jaar wao hadden wij betrokkene kunnen ontslaan. uit sociale overwegingen zijn wij hier niet toe overgegaan.** · Met ingang van 1 juni 1992 is belanghebbende therapeutisch gaan werken (GAK is hiervan op de hoogte) geen produktieve arbeid. (Volledige doorbetaling van het salaris) · Op 2 maart 1994 krijgt de heer B. een medisch-(vervolg) onderzoek Genoemde werd geschikt geacht voor het verrichten van passende arbeid voor 15 uur per

week. Met een beperkte loonwaarde. Met ingang van 1 mei 1994 65-80% arbeidsongeschikt WAO-uitkering (De heer B. krijgt een aanvulling op de wao-uitkering tot 100% salaris). **E.e.a. werd slechts aan ons bevestigd dmv een kopie brief d.d.**

19.5.1994 gericht aan belanghebbende. Nergens valt uit op te maken dat indien wij als werkgever hiertegen bezwaren hebben, een beroepsprocedure mogelijk is. Voorts is hierover nooit geëvalueerd door de arbeidsdeskundige van het GAK inzake de door de verzekeringsgeneeskundige vastgestelde beperkingen.

Op 30 november 1994 viel de heer B. om medische redenen weer volledig uit. Na 4 weken per 28 dec.1994 werd de wao opgetrokken naar 80-100%. **(De hieromtrent verkregen informatie m.n. de correspondentie hieromtrent was niet tijdig en erg verwarrend.).** · Wederom d.m.v. een kopie brief, gericht aan de heer B., werden wij pas op 21 februari 1995 op de hoogte gesteld. · Op 19 april 1995 werd de Hr. B. medisch gekeurd door (de verzekeringsarts van het Gak; N.o.) Belanghebbende werd in staat geacht enig loonvormende arbeid te verrichten. Volgens de heer B. zou dit onderzoek zich beperkt hebben tot een **oppervlakkig gesprek**. Ook hier weer geen overleg met werkgever en werknemer. · Toen werd het geruime tijd stil, met alleen een simpel telefonisch contact. · Volgens uw brief d.d. 27 juni 1996 zou er op 7 augustus 1995 een arbeidsdeskundig onderzoek hebben plaatsgevonden en zijn wij op de hoogte gesteld dat de heer B. enige arbeid met loonwaarde zou kunnen verrichten. Voorzover wij hebben kunnen nagaan, hierover bent u reeds meerdere malen geïnformeerd, heeft een onderzoek door een arbeidsdeskundige op de werkplek niet plaatsgevonden. Dit 'onderzoek' bleef beperkt tot dit telefonisch onderhoud. Voorzover wij hebben kunnen nagaan dient een advies welke leidt tot een uiteindelijke beslissing onderbouwd te zijn met een medische en arbeidsdeskundig onderzoek, resp. medische keuring en een werkplekonderzoek. · Het bleef geruime tijd stil, met alle gevolgen van dien. Pas op 25 oktober 1995 kwam er een brief waarin wij op de hoogte werden gesteld dat de heer B. met ingang van 19 april 1995 voor 65-80% arbeidsongeschikt werd beschouwd. Ons werd verzocht een bedrag terug te storten. **Rijkelijk laat en ook hier werd niet aangegeven dat, ook al is het een kopie van een brief aan betrokkene, wij als werkgever ook hiertegen beroep konden aantekenen.** · Per brief d.d. 21 november 1995 hebben wij kenbaar gemaakt dat wij bezwaren hadden tegen de genomen beslissing m.n. doordat naar onze mening niet de juiste procedure is gevolgd. Wij van mening zijn dat de heer B. niet geschikt was tot het verrichten van enige arbeid met een loonwaarde. In de praktijk het werken geen economische loonwaarde voor ons heeft, maar wij dit zien als zuiver therapeutisch. Wij een arbeidsdeskundige support in deze als een gemis hebben ervaren. **Op deze brief hebben wij nimmer een reactie mogen ontvangen.** · Op 23 april 1996 doen wij u een brief toekomen waarin wij wederom onze mening weergeven en verzoeken om een rectificatie van de door u genomen beslissing. Inmiddels is door de bedrijfsarts (...) betrokkene gezien en is deze arts dezelfde mening als ons toegedaan. (...) · Op 1 juli komen wij in het bezit van een brief d.d. 27 juni 1996 (Rijkelijk laat vinden wij) waarin een opsomming wordt gegeven van het verloop van deze casus. Aangevuld met bericht dat de

heer B. met ingang van 27 maart 1996 weer volledig arbeidsongeschikt is te beschouwen. Ophoging van de wao-uitkering zal plaatsvinden 4 weken na deze datum. · Met de slotopmerking in uw brief, aan het adres van de arbodienst, hebben wij toch enige moeite, waarom worden wij verplicht een arbodienst in de arm te nemen en deze dienst vervolgens door u niet erkent wordt ten aanzien van hun reportage. · Dan blijft het weer een tijd stil. · Pas op 10 september 1996 komen wij in het bezit van een brief met een bijlage. Een verzoek om terugbetaling van de wao-uitkering. Met enige verbazing moeten wij constateren dat spontaan een verrekening door u heeft plaatsgevonden. Wederom worden wij d.m.v. een kopie brief aan betrokkene op de hoogte gebracht van uw beslissing. · Met ingang van 1 juli 1996 is het dienstverband met de heer B. beëindigd. · Inmiddels is er een uitgebreide rapportage aanwezig waaruit blijkt dat de heer B. nu en in het verleden niet in staat was arbeid met een loonwaarde te verrichten. Ontegenzeggelijk heeft de heer B. gedurende de hele arbeidstherapeutische periode boven krachten en bekwaamheden gewerkt. Een feit dat in een eerder stadium onderkend had kunnen worden, indien tijdig en deugdelijk zou zijn geëvalueerd. Waarom is hier niets mee gedaan."

1.4. In reactie op verzoeksters brief van 20 januari 1997 deelde het Gak verzoekster bij brief van 1 april 1997 het volgende mee:

"...In overleg met betrokkene, uw bedrijf en onze arbeidsdeskundige, (...), werd afgesproken, dat betrokkene vanaf 1 juli 1992 op basis van arbeidstherapie zou gaan werken in aangepast werk. Een en ander werd door u schriftelijk bevestigd bij brief van 4 juni 1992. Arbeidsdeskundig onderzoek in oktober 1992 wees uit, dat door kon worden gegaan met de arbeidstherapeutische plaatsing. Een medisch heronderzoek werd gepland. Medische onderzoeken volgden in januari 1993 en maart 1994. Bij dit laatste medische onderzoek werd vastgesteld, dat betrokkene weer voor een beperkt aantal uren per dag zou kunnen werken als rekening werd gehouden met het door de verzekeringsarts opgestelde belastbaarheidspatroon. Het hierop volgende arbeidsdeskundig onderzoek wees uit, dat het verdienvermogen van betrokkene rekening houdend met de door de verzekeringsarts aangegeven belastbaarheid leidde tot indeling in de arbeidsongeschiktheidsklasse 65-80%. In overleg met u bleek, dat de loonwaarde van het aangepaste werk, dat betrokkene bij uw bedrijf verrichtte, leidde tot indeling in dezelfde arbeidsongeschiktheidsklasse. Derhalve werd betrokkene per 1 mei 1994 voor 65-80% arbeidsongeschikt geacht. Betrokkene viel op 30 november 1994 echter weer volledig uit. Betrokkene werd daarop ingaande 28 december 1994 weer voor 80-100% arbeidsongeschikt geacht. Onderzoek door onze verzekeringsarts, (...), op 19 april 1995 wees uit, dat betrokkene weer belastbaar was overeenkomstig de vastgestelde belastbaarheid bij het onderzoek in maart 1994. Overeenkomstig een afspraak met uw Arbo-dienst heeft de verzekeringsarts hieromtrent nog nader onderzoek laten verrichten. Betrokkene werd dus weer voor 65-80% arbeidsongeschikt beschouwd per 19 april 1995. Ook over deze beslissing is met u overlegd. U heeft hierbij gesproken met onze arbeidsdeskundige, (...). Dit overleg vond inderdaad in een later stadium plaats, omdat eerst de uitslag van het nader onderzoek is afgewacht. Op 16 april 1996 werd via uw Arbo-dienst een nieuwe ziekmelding, eerste arbeidsongeschiktheidsdag 27 maart 1996,

onvangen. In de toelichting wordt gesteld, dat "het blijkt, dat het wao-percentage van belanghebbende (65-80%) achteraf niet juist is en dat belanghebbende op dit moment een 80-100% wao schijnt te moeten ontvangen". Hierop wordt na medisch onderzoek besloten betrokkene per 24 april 1996 weer voor 80-100% arbeidsongeschikt te beschouwen. U geeft bij brief van 23 april 1996 te kennen het hiermede niet eens te zijn, omdat de loonwaardetoekenning op onjuiste en onzorgvuldige wijze tot stand was gekomen. U refereert hierbij met name aan de laatste beoordeling per april 1995, waarbij u zich mede baseert op een psychiatrische expertise van maart 1996. U verzoekt in deze brief om een schriftelijke rectificatie. Na telefonisch overleg verzoekt u bij brief van 12 juni 1996 nogmaals het arbeidsongeschiktheidspercentage, zoals dat per 19 april 1996 werd vastgesteld, te handhaven. Bij brief van 27 juni 1996 deelt de arbeidsdeskundige, (...), u mede, dat wij hiertoe geen aanleiding zien. Op grond van het vorenstaande moeten wij concluderen, dat van onjuist of onzorgvuldig handelen van de kant van onze verzekeringsartsen en arbeidsdeskundigen geen sprake is geweest en dat er dus geen aanleiding is om onze eerder genomen beslissingen te herzien. Op grond van wettelijke bepalingen en geldende richtlijnen moeten wij de te veel betaalde uitkering terugvorderen. De terugvordering blijft derhalve in stand. Wij zijn met u van mening, dat u zich sociaal heeft opgesteld en dat u heeft meegewerkt aan mogelijke reïntegratie in het werkproces van de heer B. U heeft uw verplichtingen in deze als werkgever goed ingevuld. Een en ander laat echter onverlet, dat aan de beslissingen met betrekking tot de arbeidsongeschiktheid van betrokkene zorgvuldige onderzoeken ten grondslag hebben gelegen. Het feit dat betrokkene nu medisch gezien niet belastbaar wordt geacht voor arbeid, doet aan de onderzoeken en de op basis van deze onderzoeken genomen beslissingen in het verleden niets af. Uw klacht moeten wij derhalve ongegrond beschouwen..."

2. Standpunt van verzoekster

Voor het standpunt van verzoekster wordt verwezen naar de klachtsamenvatting onder **KLACHT** en haar brief van 20 januari 1997, weergegeven onder punt 1.3. van **Feiten**. Verzoekster gaf aan dat haar klacht met name de gang van zaken rond de herbeoordeling van de arbeidongeschiktheid van de heer B. per 19 april 1995 betreft. Volgens verzoekster werd zij te laat van deze herbeoordeling op de hoogte gesteld en vond er daaromtrent geen onderzoek op de werkplek plaats.

3. Standpunt van het Landelijk instituut sociale verzekeringen 3.1. In reactie op de klacht stuurde het Lisv een brief van het Gak van 30 december 1997. Het Lisv gaf aan zich met het standpunt van het Gak, zoals verwoord in deze brief, te kunnen verenigen. De brief van het Gak hield onder meer het volgende in:

"Er zijn geen specifiek vastgelegde taken van een uitvoeringsorgaan die gericht zijn op werkzaamheden op therapeutische basis. Het werken op basis van arbeidstherapie moet gezien worden als een reïntegratiemiddel om te bereiken dat de werknemer te zijner tijd weer werkzaam kan zijn in passend werk tegen een reële loonwaarde. Het inzetten van dit instrument gebeurt naar aanleiding van de medisch-arbeidsdeskundige beoordeling, waarbij overleg met de werknemer en overleg met de werkgever aan de orde is. Het

evalueren van de arbeidstherapie is noodzakelijk om te kunnen komen tot conclusies over loonwaarde en de gevolgen daarvan voor de mate van arbeidsongeschiktheid. Wat betreft de verplichtingen van de werkgever kan gesteld worden dat deze verplicht is positief mee te werken aan een arbeidstherapie en het uitvoeringsorgaan op de hoogte te houden van eventuele ontwikkelingen in dit proces. Het proces arbeidstherapie is in dit geval gestart in mei 1992 door onze arbeidsdeskundige die op 21 mei 1992 de werkplek bezocht en een gesprek had met de directeur van het bedrijf. Hierbij werd onderzoek gedaan naar de eigen functie en de mogelijkheden om dit werk aan te passen. In overleg met de werkgever werd geconcludeerd dat er aanpassingen mogelijk waren in de werkverdeling, maar dat een periode van arbeidstherapie nodig was om aan te tonen dat dit aangepaste werk haalbaar was. Op 15 oktober 1992 werd arbeidskundig heronderzoek gedaan, waarbij zowel met de werknemer als met de werkgever werd overlegd. Dit leidde tot de conclusie dat de situatie onveranderd was, er was sprake van een langzame opbouw, maar nog niet van loonwaarde. Vervolgens werd op 29 januari 1993 medisch onderzoek gedaan, wat bovenstaande nogmaals bevestigde. Een medisch heronderzoek op 2 maart 1994 gaf aan dat het beter ging en dat de werknemer de part-time werkhervatting dusdanig had opgebouwd dat er sprake was van een maximale belastbaarheid van 3 tot 4 uur per dag. Op grond daarvan werd opnieuw arbeidsdeskundig onderzoek verricht naar de werkzaamheden en de loonwaarde daarvan. Op 21 april 1994 werd door de arbeidsdeskundige uitgebreid telefonisch met de werkgever overlegd en in onderling overleg werd de loonwaarde op 30% vastgesteld. Dit werd overigens ook schriftelijk aan de werknemer en de werkgever bevestigd. Later viel de werknemer opnieuw volledig uit en per 28 december 1994 werd hij volledig arbeidsongeschikt geacht. Medisch onderzoek op 19 april 1995 toonde aan dat de werknemer al weer geruime tijd zijn werk op basis van arbeidstherapie had hervat en de belastbaarheid werd medisch opnieuw vastgesteld. Deze was gelijk aan de belastbaarheid van 2 maart 1994. Wederom werd arbeidsdeskundig onderzoek verricht. Het overleg met de werknemer en de werkgever gaf aan dat de situatie in het werk en de prestatie gelijk was aan de periode voor de laatste uitval. De loonwaarde werd dan ook wederom op 30% vastgesteld. Hierbij werd telefonisch overleg gepleegd met de werkgever, waarbij deze aangaf dat er geen wijzigingen waren ten opzichte van een eerdere arbeidssituatie. Op 27 maart 1996 werd medisch een verslechtering vastgesteld en werd de werknemer volledig arbeidsongeschikt. De werkgever geeft in de klacht vooral zijn onvrede aan over de laatste arbeidsdeskundige beoordeling, waarbij de loonwaarde wederom op 30% werd vastgesteld. De klacht richt zich op het niet bezoeken van de werkplek en het niet evalueren van de arbeidstherapie. Gezien het verloop van de ontwikkeling achten wij deze klacht niet gegrond. De basis van de beoordeling ligt in de eerste arbeidsdeskundige onderzoeken, waarbij de werkplek wel werd bezocht en het werk werd geanalyseerd. In alle vervolgonderzoeken is steeds overlegd met de werkgever. In het telefonisch overleg is steeds aangegeven dat er geen wijzigingen waren in de arbeid en het functioneren en ook werd in de overlegsituaties nimmer door de werkgever aangegeven dat er behoefte was aan een persoonlijk gesprek. Op grond van deze gegevens is het dan ook juist en zorgvuldig om op grond van een telefonisch overleg te

komen tot conclusies. Bij elk onderzoek is de werkgever betrokken geweest en is de werkgever geïnformeerd over de medische en arbeidsdeskundige stand van zaken. Ook is steeds overlegd over de loonwaarde en de gevolgen voor de mate van arbeidsongeschiktheid, alsmede de evaluatie van de arbeid op basis van arbeidstherapie."

3.2. In antwoord op vragen deelde het Gak nog het volgende mee:

"...Het werken op arbeidstherapie is niet gebaseerd op een wetsartikel, ook zijn er geen wettelijke richtlijnen en/of regelgeving. Arbeidstherapie is gebaseerd op de medische beoordeling, waaruit blijkt dat betrokkene (nog) niet in staat is arbeid te verrichten in de algemene zin van het woord. Er kan nog geen prestatie verricht worden, betrokkene kan door medische oorzaak nog niet voldoen aan de normale eisen die aan arbeid worden gesteld. Het werken op basis van arbeidstherapie kan als instrument/middel ingezet worden om betrokkene te laten wennen aan de arbeidssituatie, om in kleine langzame stappen op te bouwen naar een prestatie waarbij op een gegeven moment weer sprake kan zijn van een reële loonwaarde. Het inzetten van arbeidstherapie is een arbeidsdeskundige beoordeling in overleg met de werkgever van betrokkene. De periode van arbeidstherapie is zeer wisselend. Dit is afhankelijk van de individuele ontwikkeling in opbouw, de aard van het werk en vanzelfsprekend de medische situatie. In dit geval heeft de periode van arbeidstherapie redelijk lang geduurd. Er zijn tussentijds diverse heronderzoeken gedaan, zowel medische als arbeidsdeskundig. De conclusie van deze heronderzoeken is langere tijd hetzelfde gebleven, namelijk dat er nog geen sprake was van een reële loonwaarde, maar wel van een langzame opbouw. Het medisch onderzoek van 2 maart 1994 gaf de basis om tot vaststellen van een loonwaarde over te gaan."

Tevens legde het Gak kopieën over van een groot aantal stukken met betrekking tot de reïntegratie van de heer B. In de daarbij gevoegde arbeidsdeskundige rapportages werd steeds melding gemaakt van het (telefonisch) overleg dat hierover met de werkgever had plaatsgevonden. In de rapportage van de arbeidsdeskundige van het Gak van 11 augustus 1995 stond onder meer het volgende vermeld:

"Kontakt met belanghebbende's werkgever op 7 augustus 1995, waarbij gesproken is met (...) -directeur. Deze is door mij op de hoogte gebracht van de beoordeling door de vg (...) en de konklusie van het psychotechnisch onderzoek dat belanghebbende's geschikt is gedurende max. 3 uur per dag/15 uur per week. Tevens, dat op grond van de eerdere beoordeling en berichtgeven van belanghebbende, de situatie van kracht blijft dat de huidige arbeid als passend is aan te merken c.q. de mate van aogheid op 65-80% gesteld zal blijven. Volgens betrokkene hebben er zich geen veranderingen in de werksituatie van belanghebbende voorgedaan en gaat hij op de oude wijze door. Opgemerkt wordt dat belanghebbende "na een paar uur werken niets meer waard is" en "je hem grijzer ziet worden"."

3.3. Tenslotte liet het Gak naar aanleiding van nadere vragen nog het volgende weten:

"...De belanghebbende in juridische zin van het woord, was tot 1 januari 1998 altijd de werknemer. Tot die datum was er voor een werkgever in geen enkel geval een bezwaar- en/of beroepsprocedure mogelijk. (...) Ten tweede wordt gevraagd waarom wij niet zijn ingegaan op het beroepsschrift van verzoekster d.d. 21 november 1995. Zoals hierboven

aangegeven kon de werkgever niet in beroep gaan tegen de beslissing, dus kan er ook geen sprake zijn van een beroepschrift. Of dit naar aanleiding van het schrijven van 21 november 1995 aan de werkgever is uitgelegd, kunnen wij niet achterhalen. Deze brief is namelijk pas naar ons toegekomen als bijlage bij de klacht via de Nationale Ombudsman. Zowel in het medisch/arbeidsdeskundig dossier, als in het WAO betaaldossier is de originele brief niet terug te vinden. Uiteindelijk is de werkgever (...) in onze brief van 12 september 1997 hierover wel geïnformeerd..."

4. Reactie van verzoekster

In reactie op de klacht en op het verzoek van de Nationale ombudsman om aan te geven of de door het Gak beschreven telefonische contacten tussen het Gak en verzoekster correct waren weergegeven, bracht verzoekster nog het volgende naar voren:

"...Op de algemene omschrijving van het begrip arbeidstherapie heb ik geen aanmerkingen. Wel valt mij op dat in het geval van de heer B., in 1994 de beoordeling van een periode van therapeutisch werken, per toekomstige datum, leidt tot herziening van de mate van arbeidsongeschiktheid. **De logische weg is dan ook:**

1. constateren van een geschiktheid om te gaan werken
2. overleg met de betrokkene en zijn werkgever
3. effectueren van de wijziging
4. bevestigen van de wijziging **In de betwiste situatie in 1995 is de logica volledig zoek:**
 1. constateren van geschiktheid
 2. overleg met betrokkene
 3. overleg met werkgever na 3,5 maanden zonder helderheid te geven over doel en onderwerp van het gesprek
 4. effectueren van de wijziging met terugwerkende kracht
 5. berichtgeving aan de betrokkene na nog eens 2,5 maanden. Over het arbeidstherapeutisch werken zijn er geen aparte brieven. (...) Alle stukken overziend, ontstaat het beeld van een organisatie GMD/GAK die erg intern is gericht en niet als een vast punt, de rol van de werkgever in haar beoordeling meeneemt. Formeel is de werkgever een zijdelings belanghebbende bij de oordeelsvorming. Het GAK en nu haar rechtsopvolger het LISV toont niet, dat men begrip heeft voor de consequenties van een beoordeling in financiële en arbeidsrechtelijke zin. Bovendien luistert men niet naar een visie die afwijkt en herhaalt men uitsluitend de eigen mening. Dat getuigt niet van zorgvuldig handelen ten opzichte van een partner in de verzuimbegeleiding." Verzoekster ging in haar reactie niet in op de vraag of de door het Gak beschreven telefonische contacten tussen het Gak en verzoekster correct waren weergegeven.

Beoordeling

1. Werken op arbeidstherapeutische basis dient als een reïntegratiemiddel om te bereiken dat een werknemer op enig moment (gedeeltelijk) weer werkzaam kan zijn in passend werk tegen een reële loonwaarde. Na overleg tussen verzoekster (de werkgever) en Gak

Nederland BV, districtskantoor Alkmaar (hierna: het Gak), startte een werknemer (de heer B.) van verzoekster per 1 juni 1992 met werken op arbeidstherapeutische basis. Voordat de heer B. met zijn werkzaamheden begon, bezocht een arbeidsdeskundige van het Gak de werkplek van de heer B. De heer B. verrichtte vanaf 1 juni 1992 tot 1 juli 1996 - met tussenpozen waarin hij niet tot staat was tot werken werkzaamheden bij verzoekster, gedurende bepaalde perioden op therapeutische basis, en gedurende andere perioden tegen een loonwaarde. Tijdens de perioden dat de heer B. werkzaam was op arbeidstherapeutische basis ontving hij een volledige arbeidsongeschiktheidsuitkering. Tijdens de perioden dat hij werkzaam was tegen loonwaarde, ontving hij gedeeltelijk loon en verder een arbeidsongeschiktheidsuitkering op basis van 65-80% arbeidsongeschiktheid. Gedurende de periode vanaf 1 juni 1992 verrichtte het Gak verschillende keren arbeidsdeskundige en medische heronderzoeken. Met ingang van 1 juli 1996 werd het dienstverband tussen de heer B. en verzoekster beëindigd.

2. Verzoekster klaagt erover dat het Gak haar onvoldoende heeft begeleid bij de pogingen tot reïntegratie van de heer B. Zo heeft het Gak volgens verzoekster gedurende de pogingen tot reïntegratie van de heer B. aan haar onvoldoende informatie verstrekt over haar positie als werkgever, de werkplek van de betreffende werknemer tijdens de arbeidstherapie niet bezocht en de betreffende periode niet samen met verzoekster geëvalueerd. Haar klacht betreft met name de gang van zaken rond de herbeoordeling van de arbeidsongeschiktheid van de heer B. per 19 april 1995.

3. In reactie op de klacht gaf het Gak aan dat er rond alle vervolgonderzoeken steeds telefonisch overleg is geweest met verzoekster. Daarbij had verzoekster steeds aangegeven dat er geen wijzigingen waren in de werkzaamheden van de heer B. Verzoekster had niet aangegeven dat er behoefte was aan een persoonlijk gesprek. Wat betreft de herbeoordeling per 19 april 1995 had het Gak, na overleg met de Arbo-dienst van verzoekster, besloten om het oordeel van de verzekeringsarts te toetsen aan het oordeel van een extern deskundige. Nadat dit oordeel was ontvangen, werd hierover op 7 augustus 1995 contact opgenomen met verzoekster. Vervolgens nam het Gak op 25 oktober 1995 met terugwerkende kracht een besluit over de arbeidsongeschiktheid van de heer B., met ingang van 19 april 1995. Op grond van bovenstaande achtte het Gak het gevoerde overleg met de werkgever voldoende.

4. Verzoekster heeft niet ontkend dat de door het Gak genoemde telefoongesprekken hebben plaatsgevonden. Ook heeft zij niet gesteld gedurende de periode vanaf 1 juni 1992 bij het Gak te hebben verzocht om meer overleg of een nieuw onderzoek op de werkplek. Gelet hierop kan het Gak worden gevolgd in zijn standpunt dat er voldoende overleg met verzoekster heeft plaatsgevonden en dat een (nieuw) onderzoek op de werkplek niet noodzakelijk was. Bij het werken op arbeidstherapeutische basis en het eventueel daaropvolgend werken tegen loonwaarde doen zich geen andere situaties voor dan bij het "gewoon" in dienst hebben van een volledig arbeidsongeschikte dan wel een gedeeltelijk arbeidsongeschikte. Nu voor verzoekster destijds niet de mogelijkheid openstond om bezwaar te maken tegen de besluiten over de arbeids(on)geschiktheid van de heer B. (zie **ACHTERGROND**), heeft het Gak hier terecht geen melding van gemaakt.

5. Gelet op bovenstaande is er geen reden om te oordelen dat het Gak in het algemeen tekort is geschoten in zijn informatieverstrekking aan verzoekster over haar positie als werkgever in deze situatie. Wat betreft de situatie rond de herbeoordeling met ingang van 19 april 1995 door het Gak, had verzoekster er in ieder geval via haar Arbo-dienst van op de hoogte kunnen zijn dat de keuringsarts van het Gak in eerste instantie van mening was dat er op 19 april 1995 loonwaarde was, maar dat er nader onderzoek zou plaatsvinden om die mening te toetsen. Het Gak had hierover immers contact gehad met verzoeksters Arbo-dienst. Ook op dit punt is het Gak niet tekortgeschoten wat betreft het verstrekken van informatie aan of overleg met verzoekster. De onderzochte gedraging is derhalve behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van Gak Nederland BV, districtskantoor Alkmaar, die wordt aangemerkt als een gedraging van het Landelijk instituut sociale verzekeringen te Amsterdam, is niet gegrond.